

การพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ
DEVELOPMENT OF BAN THI TO SMART CITY

ธนวัฒน์ สิทธิใหญ่¹ และ สมเดช มุงเมือง
anawat Sityai¹ and Somdet Mungmuang
มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
Western University, Thailand.
Email : Tanawat.s1965@gmail.com¹

Received 12 November 2023; Revised 03 March 2025; Accepted 10 April 2025.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ และ 3) นำเสนอแนวทางการพัฒนา บ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวนทั้งสิ้น 67 คน ได้แก่ 1) ผู้บริหารระดับสูงในจังหวัดลำพูน จำนวน 20 คน 2) ผู้มีส่วนได้เสีย จำนวน 20 คน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 27 คน รวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และการประชุมเชิงนโยบาย ข้อมูลที่รวบรวมได้นำไปวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ มีศักยภาพและความพร้อมในการขับเคลื่อนภารกิจไปสู่เป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมเข้ามาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และการเข้าถึงโครงสร้างสาธารณะต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ ได้แก่ การกำหนดทิศทางขับเคลื่อนนโยบายเมืองอัจฉริยะที่ชัดเจน การพัฒนาบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ การมีส่วนร่วมของประชาชนและการบูรณาการทุกภาคส่วน และ 3) แนวทางการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ ดังนี้ 1) ด้านการสร้างการเรียนรู้ให้กับประชาชน 2) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและการบูรณาการทุกภาคส่วนเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีให้มีประสิทธิภาพและประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก 3) ด้านการพัฒนาประสิทธิภาพทรัพยากรมนุษย์เพื่อมีทักษะสอดคล้องกับความต้องการด้านเทคโนโลยี 4) การสื่อสารกับประชาชนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อนำไปสู่ความอัจฉริยะในวิถีชีวิตของประชาชน และ 5) ด้านการดำเนินการของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จะต้องร่วมมือกัน เพื่อให้การพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะอยู่บนพื้นฐานความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

คำสำคัญ: เมืองอัจฉริยะ; การพัฒนา; นโยบายสาธารณะ

ABSTRACT

This study aims to 1) study the current conditions, problems, and needs in the development of Ban Thi into a smart city; 2) study the factors that promote the development of Ban Thi into a smart city; and 3) present the guidelines for the development of Ban Thi into a smart city. This research was a qualitative research conducted by a group of key informants. A total of 67 people were 1) 20 senior executives in Lamphun Province 2) 20 stakeholders and 3) 27 experts. Data were collected by in-depth interviews. Group discussions and policy meetings. Data collected were analyzed for content.

The findings show that: 1) Regarding the current conditions, Ban Thi, Lamphun Province has potential and is ready to drive the mission towards its goals. However, there are problems with infrastructure, economic and social aspects, and quality of life. The need to develop Banthi into a smart city includes infrastructure development, economic and social promotion, and quality of life development. 2) Factors that promote the development of Ban Thi into a smart city are the participation of the public and stakeholders, people development from knowledge construction, building knowledge and understanding, as well as cultivating a good consciousness for local people to appreciate the value of development. Consequently, they can participate in the development along with the administration in the form of Public-Private to support economic growth and change. Integrating cooperation in all sectors, regulations, and government sectors should be involved in the urban development and spread of the smart city concept over Lamphun Province. 3) The approaches to developing Ban Thi into a smart city consist of firstly developing people, instilling a good consciousness for the people to appreciate the value of development, and implementing urban development to ensure continual development according to the set master plan, which needs continuous and sustainable promotion and development.

Keywords: Smart City; Development; Public Policy

บทนำ

ทั่วโลกต่างเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ ในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบพลิกผันทางเทคโนโลยีจนกระทั่งมีการพูดถึงการปฏิวัติอุตสาหกรรมระลอกที่ 4 ว่าทำให้องค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนต้องปรับตัวขนานใหญ่ เนื่องจากรูปแบบในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากซึ่งลักษณะของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ และมีแนวโน้มที่จะขยายไปอย่างกว้างขวาง กระบวนทัศน์การบริหารจัดการในศตวรรษที่ 21 จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับยุคและสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งการบริหารจัดการในยุคศตวรรษที่ 21 นี้ ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญกับองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ได้แก่ การบริหารระบบ (System) การหล่อเลี้ยงผู้คน (Human)

และการตอบสนองต่อสถานการณ์ (Situation) ซึ่งมีความผันแปรและไม่แน่นอนได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงที (Nivat Lamtiang & Suebpong Suksom, 2023) สอดคล้องกับ จารุวรรณ ประวันเน (2563) ได้กล่าวถึง แนวคิดการพัฒนาในปัจจุบันที่กำลังเป็นกระแสไปทั่วโลก นั่นคือ แนวคิดที่จะทำให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงบริการสาธารณะของภาครัฐที่จะทำให้เมืองได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยวิธีการเชื่อมโยงข้อมูลถึงกัน ในขณะเดียวกันก็เป็นการช่วยพัฒนาให้มีระบบบริการมีผลสัมฤทธิ์และมีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ตลอดจนสร้างความรู้สึกว่ามีคนและความปลอดภัยมากขึ้น โดยเรียกแนวคิดนี้ว่า “เมืองอัจฉริยะ” หรือ “Smart City” โดยแนวคิดเมืองอัจฉริยะเป็นการนำเทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาเพื่อให้เมืองมีความเป็นอัจฉริยะ ความร่วมมือกันของภาครัฐ เอกชน และประชาชน ล้วนเป็นปัจจัยที่จะทำให้เมืองพัฒนาไปสู่ความเป็นเมืองอัจฉริยะ ในหลายประเทศได้มีการลงทุนร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ได้แก่ สิงคโปร์ เกาหลีใต้ สเปน เป็นต้น นอกจากนี้ องค์กรต่างๆ ที่มีเทคโนโลยีชั้นนำระดับโลกได้เข้ามาร่วมมือกับรัฐบาลในการที่จะนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาช่วยบริหารจัดการเมืองและชุมชนให้มีความเป็นอัจฉริยะมากขึ้นจนประสบความสำเร็จในการเป็นต้นแบบให้กับประเทศอื่นๆ

กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (2560) กล่าวว่าสำหรับประเทศไทยได้มีการประกาศนโยบายขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล (Digital Economy) ที่จะเน้นการผลักดันเมืองอัจฉริยะ ทั้งนี้จากกล่าวได้ว่า การพัฒนาเมืองอัจฉริยะเป็นการขับเคลื่อนและเป็นกลไกที่สำคัญที่จะสร้างโอกาส ในการทำให้เศรษฐกิจในระดับพื้นที่มีการขยายตัวดีขึ้น ในส่วนของ อารยะ ปรีชาเมตตา (2561) ได้แสดงความคิดเห็นถึงคำถามต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกลไกที่จะผลักดันให้มีความสำเร็จและก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนเช่นเดียวกับที่หลายประเทศได้ทำให้เกิดต้นแบบของเมืองอัจฉริยะ จำเป็นจะต้องมีองค์ประกอบอะไรบ้าง มีวิธีการดำเนินการเป็นอย่างไร และควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างจึงจะเหมาะสมและสอดคล้องกับวิถีความเป็นไทย การพัฒนาเมืองอัจฉริยะถือเป็นแผนการพัฒนาเมืองที่สำคัญตามยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 และยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ.2561-2580) สำหรับอนาคตที่จะดำเนินการให้เป็นที่อยู่อาศัย โดยคำนึงถึงมิติเรื่องคุณภาพชีวิต สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ตลอดจนความสะอาดสบายและความปลอดภัย มีการจัดการเรื่องการประหยัดพลังงาน รวมถึงเป็นศูนย์กลางด้านการศึกษาและแหล่งความรู้ที่สำคัญ มีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรและการบริการสาธารณะรูปแบบต่างๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต สำหรับการบริหารจัดการต้องมีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายที่ชัดเจนโดยคำนึงถึงผู้มีส่วนได้เสียทุกภาคส่วน รวมถึงต้องมีการติดตามควบคุมปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ประกาศ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งหากเกิดปัญหาอุปสรรคในขั้นตอนใดต้องมีแนวทางปฏิบัติหรือมาตรการรองรับที่ชัดเจนเพื่อความโปร่งใสและเสมอภาคแก่ผู้เกี่ยวข้องตามหลักธรรมาภิบาล (Vorachit Deachborvornlak & Somdet Mungmaung, 2023)

บ้านธิเป็นชื่อของตำบลและหมู่บ้าน ตั้งตามชื่อของลำน้ำแม่ธิ ซึ่งมีต้นกำเนิดจากเทือกเขาขุนแมธิ ในเขตพื้นที่หมู่บ้าน อพป. บ้านดอยเวียง หมู่ที่ 9 ตำบลบ้านธิ ซึ่งเป็นเขตติดต่อกับอำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน อำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่ มีลำน้ำแม่ธิไหลผ่านตลอดกลางของตำบลบ้านธิทางตะวันออกไหลลงสู่ลำน้ำกวทางทิศตะวันตกในเขตบ้านสันมะนะ หมู่ที่ 10 ตั้งอยู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือของตัวจังหวัดลำพูน บ้านธิอยู่ในเขตเทศบาลบ้านธิ จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2546 มาตรา 11 และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2546 มาตรา 4 โดยการประกาศจัดตั้งจากกระทรวงมหาดไทย เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2547 เป็นเทศบาลตำบล มีฐานะเป็นนิติบุคคล และจัดให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี และสมาชิกสภาเทศบาลครั้งแรก เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2547 สภาพปัญหาของบ้านธิที่มีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

เนื่องจากบ้านธิ จังหวัดลำพูน มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ส่วนใหญ่มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ผูกพันและใกล้ชิดกับธรรมชาติ เน้นระบบการผลิตภายในครัวเรือน การตั้งถิ่นฐาน และใช้ทรัพยากรเพื่อการยังชีพเป็นหลัก ที่สำคัญส่วนใหญ่จะมีวัฒนธรรมทางด้านภาษา ความเชื่อ ประเพณีพิธีกรรม และบริบทของสังคมที่แตกต่างกันออกไป ในอดีตจะเป็นลักษณะการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันฉันท์พี่น้อง แต่ในระยะหลังแบบแผนการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม ภูมิปัญญา และระบบคุณค่าทางจิตใจของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เริ่มอ่อนแอ และลดความสำคัญลงไป นอกจากนี้ ศักยภาพและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัยยังคงเป็นปัญหาสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลเนื่องมาจากนโยบายการพัฒนาของภาครัฐที่ผ่านมาในอดีต โดยเฉพาะการมุ่งเน้นการพัฒนาและสร้างความเจริญเติบโตทางภาคเศรษฐกิจเป็นหลัก ตลอดจนนโยบายการรวมพวกซึ่งต้องการหลอมรวมเอากลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้เข้าไปสู่วัฒนธรรมกระแสหลัก (รัตนภรณ์ กองศรี และคณะ, 2564) ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะผู้นำเทศบาลบ้านธิจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะตามที่รัฐบาลได้มีนโยบายการพัฒนาเมืองอัจฉริยะภายใต้การพัฒนาประเทศไทยไปสู่สมาร์ทไทยแลนด์ (Smart Thailand) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมศักยภาพและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งยุทธศาสตร์ประเทศและแผนพัฒนาในระดับต่างๆ ได้ส่งเสริมให้นำเทคโนโลยีเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมสมัยใหม่ โดยผู้วิจัยศึกษาจุดเริ่มต้นของแนวคิดที่นำมาประยุกต์เพื่อกำหนดนโยบายการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรค และความต้องการในการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการพัฒนาบ้านธิเป็นเมืองอัจฉริยะ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยส่งเสริมการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ด้านกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารระดับสูงในจังหวัดลำพูนที่เกี่ยวข้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน นายอำเภอบ้านธิ หัวหน้าส่วนที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการด้านการพัฒนาเมือง นักบริหารการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ ผู้บริหารระดับท้องถิ่น และคณะกรรมการบริหารระดับท้องถิ่น จำนวน 20 คน ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 27 คน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งเสริมให้การพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ประกอบด้วย ภาคเอกชน และภาคประชาชน ได้แก่ ประชาชนในเขตอำเภอบ้านธิ และประชาชนทั่วไปที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน 20 คน ผู้ร่วมสนทนากลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแทนขององค์การภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้นำชุมชน และประชาชนในพื้นที่รวมทุกหน่วยงาน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ในการประชุมเชิงนโยบายรวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 67 คน

2. ด้านเนื้อหา ได้แก่ ขอบเขตด้านเมืองอัจฉริยะ นโยบายประเทศไทย 4.0 แนวทางในการพัฒนาประเทศให้ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะการนำเทคโนโลยีมาพัฒนาเมืองเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติและแผนพัฒนาในระดับต่างๆ การพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่มีการใช้

เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาพัฒนาสภาพแวดล้อมในพื้นที่ให้มีความน่าอยู่ ปลอดภัย มีการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม การจัดโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับศักยภาพทางเศรษฐกิจและโครงสร้างทางสังคมและประชากรในพื้นที่ การเชื่อมโยงการบริการของระบบขนส่งและเครือข่ายของโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนในพื้นที่ เพื่อได้แนวทางการพัฒนาบ้านนิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

3. ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีการสื่อสารต่างๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล อาทิ อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง การใช้ Video call หรือ Video conference หรือการติดต่อสื่อสารทางไกลอื่นๆ ที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารและสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้อย่างสะดวก

4. ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแหล่งที่มาดังนี้ คือ

4.1 ข้อมูลจากเอกสารเผยแพร่ตามแหล่งข้อมูลต่างๆ เป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ถูกต้อง แม่นยำ

4.2 ข้อมูลจากการเก็บรวบรวมจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้งานวิจัยนี้ได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้อง แม่นยำ

4.3 ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มจากผู้มีส่วนได้เสียและผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ประเด็นสำคัญและได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในประเด็นของวัตถุประสงค์การวิจัย

4.4 ข้อมูลจากการประชุมเชิงนโยบาย เป็นการดำเนินการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจทิศทางการขับเคลื่อนนโยบายและแนวปฏิบัติ การแลกเปลี่ยนกลไกและกระบวนการทำงาน ตลอดจนได้ข้อสรุปและยืนยันผลการวิจัย

5. ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการจับประเด็นสำคัญ จัดกลุ่มประเด็นที่คล้ายกัน เพื่อกำหนดค่าความถี่ของข้อมูลที่พบ แล้วนำเสนอด้วยการเขียนเชิงบรรยาย อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ทวนสอบผลการวิจัยแบบสามเส้า (Triangulation) โดยการเปรียบเทียบจากแหล่งข้อมูล วิธีการรวบรวมข้อมูล และการเปรียบเทียบทฤษฎีแนวคิด ทำการหาข้อสรุปและแสดงผลแบบบรรยายข้อมูล

ผลการวิจัย

การศึกษาสภาพการพัฒนานิเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า

1. สภาพการพัฒนานิเป็นเมืองอัจฉริยะ โดยประเด็นการพัฒนาเมืองอัจฉริยะปรากฏอยู่ในยุทธศาสตร์ 20 ปี (พ.ศ.2561-2580) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พบว่า นิ จังหวัดลำพูน มีศักยภาพและมีความพร้อมในการขับเคลื่อนภารกิจไปสู่เป้าหมาย โดยพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและผังเมือง การคมนาคมขนส่งและสัญจร ระบบสาธารณสุขโรคและสาธารณสุขการ และระบบการป้องกันภัยธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ สามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของตำบลนิ นอกจากนี้ มีการสนับสนุนกลุ่มอาชีพให้มีรายได้เพิ่ม พัฒนาสินค้าท้องถิ่นให้เป็นที่ยอมรับสู่สินค้าโอท็อป จัดหาพื้นที่สำหรับค้าขายเพื่อสร้างอาชีพให้แก่ประชาชน มุ่งพัฒนาระดับรายได้ให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ดังนี้ “เมืองเกษตร สุขภาพ ส่งเสริมการผลิต การแปรรูป ลดต้นทุน สร้างมูลค่าเพิ่ม ส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น และพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและอัตลักษณ์วิถี สู่เมืองแห่งคุณภาพชีวิต

อย่างยั่งยืน” ดังนั้น การพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะมีความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนา
ระดับประเทศ และมีความเหมาะสมในการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะต่อไป

2. แนวทางกิจกรรมหรือการเลือกตัดสินใจของจังหวัดลำพูนเกี่ยวกับการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมือง
อัจฉริยะในปัจจุบัน ดังนี้ มุ่งสืบสานต่อยอดการพัฒนาอัตลักษณ์วิถีบนฐานวัฒนธรรมภูมิปัญญา สร้างสรรค์
เสริมสร้างศักยภาพเชื่อมโยงระบบและกลไกการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากสู่อัตลักษณ์การท่องเที่ยว มุ่งยกระดับ
โครงสร้างระบบอุตสาหกรรมเชื่อมโยง หัตถอุตสาหกรรม เกษตรกรรมส่งเสริมการผลิต การบริโภค สร้างความ
เข้มแข็งพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากสู่การเป็นระเบียบเศรษฐกิจพิเศษภาคเหนือ มุ่งต่อยอดและพัฒนาเกษตรอัต
ลักษณ์พื้นถิ่น ส่งเสริมระบบเกษตรอัจฉริยะให้เกิดเกษตรกรรมยั่งยืน สร้างมูลค่าสูงตลอดห่วงโซ่คุณค่า และมุ่ง
เสริมสร้างพลังทางเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน ให้ทุกภาคส่วนร่วมกันสร้างเมืองแห่งความร่วมมือ ความสงบสุข
สะอาด และความมั่นคงปลอดภัย ยกระดับคุณภาพชีวิตให้เศรษฐกิจครัวเรือนมีความมั่นคงบนวิถีพอเพียงอย่าง
ยั่งยืน เพื่อให้การ ขับเคลื่อนการพัฒนาของทุกภาคส่วนที่จะไปสู่เป้าหมาย และบรรลุวิสัยทัศน์ร่วมกันภายใต้
แผนพัฒนาจังหวัดลำพูน ปีพ.ศ. 2566-2570 จากแผนพัฒนาจังหวัดลำพูน และแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด
ภาคเหนือตอนบน แสดงให้เห็นว่าจังหวัดลำพูนได้ให้ความสำคัญในการกำหนดจุดเน้นตำแหน่งทางยุทธศาสตร์
(Strategic Positioning) ในการพัฒนาให้เป็นเมืองเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เน้นการเจริญเติบโตของเมืองด้วยมิติ
การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางในการบริหารจัดการเมือง
บ้านธัญให้เป็นเมืองอัจฉริยะ

3. สภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาบ้านธัญเป็นเมืองอัจฉริยะ สามารถวิเคราะห์ได้จาก
เครื่องมือPESTEL Analysis ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยที่อาจมีผลต่อการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ ได้แก่ การเมือง
(Political) เศรษฐกิจ (Economic) สังคม (Social) เทคโนโลยี (Technology) สิ่งแวดล้อม (Environment)
และกฎหมาย (Law) โดยปัจจัยทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และกฎหมาย เป็นปัจจัยที่สามารถ
ส่งเสริมให้บ้านธัญสามารถพัฒนาเป็นเมืองอัจฉริยะได้ แต่ทว่าปัจจัยด้านสังคมในจังหวัดลำพูนยังคงมีปัญหาหลาย
ประการ อาทิ อัตราการฆ่าตัวตายสูง จำนวนอุบัติเหตุบนท้องถนนสูง การเข้าสู่สังคมสูงอายุและปัญหาหมอก
ควันไฟป่า อีกทั้ง ปัจจัยด้านเทคโนโลยีที่ยังไม่ทั่วถึงในทุกพื้นที่

4. การเปลี่ยนแปลงสู่ความเป็นเมืองอัจฉริยะ มีความจำเป็นที่จะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชน ผู้มีส่วน
ได้ส่วนเสียในพื้นที่บ้านธัญเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินงานของนโยบายเมืองอัจฉริยะ และการกำหนด
ช่วงเวลาหรือกิจกรรมในการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย โดยผู้มีส่วนได้เสียสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการ
ดำเนินนโยบาย และติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการดำเนินนโยบายและสามารถเสนอความคิดเห็น
หรือข้อเสนอแนะผ่านการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นและการประชุมกลุ่มย่อยในพื้นที่ได้

5. นโยบาย/แผน ระดับชาติระดับภาคและระดับจังหวัดเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถส่งเสริมให้บ้านธัญ
สามารถพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะได้ กล่าวคือ นโยบาย/แผนที่กล่าวมาข้างต้น มีแนวทางการพัฒนาให้เป็น
เมืองน่าอยู่อัจฉริยะ ทั้งในมิติเศรษฐกิจ ชุมชน สิ่งแวดล้อม และโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้เป็น
ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้บ้านธัญสามารถพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะได้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบ้านธัญการเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า

1.การมีส่วนร่วมของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสีย การมีส่วนร่วมระหว่างภาคประชาชนและภาครัฐนั้น
ถือเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งที่จะต้องทำให้สำเร็จ โดยภาครัฐจะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมกับการ

พัฒนามากขึ้น และต้องทำให้ประชาชนในพื้นที่มองเห็นเป้าหมายและผลลัพธ์ของการพัฒนาบ้านธิที่เป็นรูปธรรมให้ได้ และพัฒนาเมืองตามความต้องการของประชาชน เพื่อการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

2.การพัฒนาบุคลากรจากการสร้างองค์ความรู้ การพัฒนาเมืองอัจฉริยะจะต้องดำเนินการในทุกๆ ด้านให้สำเร็จตามแผนพัฒนาเมืองควบคู่กันไป ที่สำคัญคือ การให้ประชาชนเรียนรู้และรับรู้ว่าแนวทางที่กำลังจะทำอยู่คืออะไร ทำแล้วได้อะไร แล้วจะเกิดผลอย่างไร นอกจากนี้แล้วจำเป็นจะต้องสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน นอกจากนี้ การพัฒนาเรื่องระบบการศึกษา ซึ่งระบบการศึกษามีส่วนสำคัญที่จะสร้างการรับรู้คือทุกภาคส่วนทั้งหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชนต้องบูรณาการในการดำเนินการที่จะเอื้อต่อการพัฒนาเมืองอย่างสร้างสรรค์ ดังนั้น สิ่งที่ต้องทำการพัฒนาอันดับแรกคือ คนหรือประชาชนในพื้นที่นั้นๆ นั่นเอง ทั้งนี้เพื่อให้คนที่เป็นชาวเมืองนั้นๆ ได้ร่วมพัฒนาวิถีชีวิตของตนไปพร้อมกับการบริหารรัฐในรูปแบบประชาธิปไตยเพื่อรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ

3.การบูรณาการความร่วมมือทุกภาคส่วน โดยภาครัฐควรเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาและกระจายความเป็นเมืองอัจฉริยะให้ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดลำพูน

4.หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วน ควรทำความเข้าใจกับประชาชน ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเพราะการดำเนินงานใดให้สำเร็จผล ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน

5.ด้านการกำหนดกฎระเบียบ ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนได้มีระเบียบวินัยในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข และเห็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากขึ้น ในการพัฒนาจำเป็นจะต้องได้รับความร่วมมือกันในทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรธุรกิจ หน่วยงานภาครัฐ และประชาชน เพื่อให้ได้ผลประโยชน์ร่วมกัน กระจายรายได้ และนอกจากจะพัฒนาเมืองแล้วจะต้องพัฒนาจิตใจของคนด้วย นอกจากนี้ ภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเมืองและอยากให้มีการกระจายความเป็นเมืองอัจฉริยะให้ทั่วทั้งจังหวัดลำพูน

สำหรับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดได้แก่ การสร้างองค์ความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชน แนวทางที่กำลังทำอยู่คืออะไร เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ทิศทางที่กำลังดำเนินไปนั้นถูกต้อง และปลูกจิตสำนึกที่ดีให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ ในการที่จะนำพาและก้าวสู่ความเป็นเมืองที่มีความพร้อมรอบด้านนั้น เพื่อให้สอดรับและนำไปสู่ความยั่งยืนในการพัฒนาเมือง การกำหนดทิศทางการพัฒนาเมืองในอนาคต จึงควรให้ความสำคัญที่จะขับเคลื่อนพัฒนาเมืองด้วยความรวดเร็ว สะดวก สมาร์ท คัมค่า และยั่งยืน

แนวทางในการพัฒนาบ้านธิสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า พื้นที่และเมืองนำอยู่อัจฉริยะเป็นการพัฒนาเชิงพื้นที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาในทุกมิติทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยในส่วนของการพัฒนาเมืองจะพัฒนาเมืองในจังหวัด ให้เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจที่เป็นเมืองนำอยู่ในทุกภาคของประเทศ เพื่อให้เป็นศูนย์เศรษฐกิจ แหล่งจ้างงานและที่อยู่อาศัย รวมทั้งพื้นที่เพื่อการอนุรักษ์ที่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อัตลักษณ์ท้องถิ่น และสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถรองรับความต้องการของคนทุกกลุ่ม รวมทั้งมีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี และเป็นเมืองที่มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยี โดยมีการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นระบบ รวมทั้งผลักดันการพัฒนาให้เป็นเมืองอัจฉริยะ ต่อยอดจากการเป็นเมืองนำอยู่ โดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการเมือง ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในทุกมิติ อาทิ การพัฒนาเศรษฐกิจ การคมนาคมขนส่ง การเพิ่ม

ประสิทธิภาพ การใช้พลังงาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การอนุรักษ์และฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม การใช้ชีวิต และการบริหารจัดการเมือง

สำหรับแนวทางในการพัฒนาบ้านธสุการเป็นเมืองอัจฉริยะ สรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนาบ้านธจะต้องดำเนินการในทุกด้านๆ ให้สำเร็จตามแผนพัฒนาเมืองควบคู่กันไป แต่สิ่งสำคัญที่สุด คือการดำเนินการให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนา โดยการสร้างการเรียนรู้ให้กับประชาชนให้รับรู้ ว่า แนวทางที่กำลังดำเนินการอยู่นั้นคืออะไร เพราะประชาชนมักจะตั้งคำถามว่า ทำไปทำไม และทำไปเพื่ออะไร เมื่อทำแล้วจะเกิดผลอย่างไร ซึ่งจะต้องสร้างความเชื่อมั่นและไว้วางใจว่าทิศทางที่กำลังทำหรือดำเนินการอยู่นั้นถูกต้องมากน้อยอย่างไร รวมทั้งยังต้องพัฒนาเรื่องระบบการศึกษา ให้คนรุ่นใหม่รู้จักคิดเป็น มีทักษะชีวิต โดยการกำหนดลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งเนื้อหาสำคัญที่จะต้องสร้างการรับรู้คือ ขณะนี้หลายภาคส่วน ทั้งภาครัฐ และเอกชน ได้ร่วมดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันที่จะส่งเสริมและขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น สิ่งที่ต้องทำการพัฒนาอันแรกคือคน เพื่อให้คนที่เป็นชาวเมืองได้ร่วมพัฒนาวิถีชีวิตของตนไปพร้อมกับการบริหารรัฐในรูปแบบประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การพัฒนาบ้านธสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะต้องเริ่มพัฒนาประชาชนเป็นอันดับแรก จากการสร้างองค์ความรู้ความเข้าใจ ปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการพัฒนา และการพัฒนาเมืองตามแผนแม่บทที่ได้วางกรอบเอาไว้ให้สามารถดำเนินต่อไป ซึ่งจะต้องมีการส่งเสริมและพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง

2. การดำเนินงานการพัฒนาบ้านธสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ มีดังนี้ 1) ทุกหน่วยงานต้องทำความเข้าใจกับประชาชน ให้ประชาชนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเพราะการดำเนินงานใดให้สำเร็จผล ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน 2) การกำหนดกฎระเบียบ เพื่อให้ประชาชนมีระเบียบวินัยในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกัน นอกจากนี้แล้วควรที่จะเห็นประโยชน์ต่อส่วนรวมให้มากขึ้น 3) การพัฒนาจะต้องร่วมมือกันทุกส่วน จะต้องไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ต้องช่วยกันให้จังหวัดอื่นๆ พัฒนาด้วย เพื่อให้ได้ผลประโยชน์ร่วมกัน กระจายรายได้ และนอกจากจะพัฒนาเมืองแล้วจะต้องพัฒนาจิตใจของคนด้วย และ 4) ภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเมือง และอยากให้มีการกระจายความเป็นเมืองอัจฉริยะให้ทั่วทั้งจังหวัดลำพูน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย พบว่า

อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาบ้านธสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

จากการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันของบ้านธ จังหวัดลำพูน สู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า บ้านธ จังหวัดลำพูน มีศักยภาพและมีความพร้อมในการขับเคลื่อนภารกิจไปสู่เป้าหมาย โดยพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและผังเมือง การคมนาคมขนส่งและสัญจร ระบบสาธารณสุขและสาธารณสุขการ และระบบการป้องกันภัยธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ สามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของตำบลบ้านธ นอกจากนี้ มีการสนับสนุนกลุ่มอาชีพให้มีรายได้เพิ่ม พัฒนาสินค้าท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักสู่สินค้าโอท็อป จัดหาพื้นที่สำหรับค้าขายเพื่อสร้างอาชีพให้แก่ประชาชน มุ่งพัฒนาระดับรายได้ให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ดังนี้ “เมืองเกษตรสุขภาพ ส่งเสริมการผลิต การแปรรูป ลดต้นทุน สร้างมูลค่าเพิ่ม ส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น และพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและอัตลักษณ์วิถี สู่เมืองแห่งคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน” ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มนุษย์ในฐานะพลเมืองของโลกได้สร้างสรรค์วิทยาการใหม่ๆ ขึ้นมา

อยู่ตลอดเวลา ซึ่งวิทยาการเหล่านี้ล้วนมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและแบบแผนการดำรงอยู่ของมนุษย์ นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ เช่นเดียวกับในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีอันเป็นวิทยาการที่มนุษย์ได้พัฒนาขึ้นมา มีศักยภาพก้าวหน้าไปมากกว่ายุคก่อนๆ มา สอดคล้องกับแนวคิดของ United Nations (2014) เห็นว่า ศักยภาพของเมือง (City) ในการรองรับการขยายตัวของประชากร รวมถึงการขยายตัวของภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมในเขตเมืองนั้น มีศักยภาพมากพอที่จะรองรับต่อการขยายตัวของผู้คนและการเจริญเติบโตของเมืองหรือไม่ ดังนั้น การเป็นเมืองอัจฉริยะมีศักยภาพมากพอที่จะรองรับกับการขยายตัวของเมืองและภาคธุรกิจในเขตเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ สุริยานนท์ พลสมิ (2561) ได้อธิบายประเด็นการพัฒนาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับประเทศไทยในยุคที่การขยายตัวของเมืองเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งรูปแบบและแนวทางการจัดการเมืองภายใต้แนวคิดเมืองอัจฉริยะที่อาศัยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เข้ามาใช้ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ สังคม การคมนาคมขนส่ง การศึกษา สิ่งแวดล้อม การให้บริการด้านสาธารณสุข รวมถึงยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในมิติต่างๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ วรศักดิ์ กนกบุญชัย (2562) ได้กล่าวว่า เมืองอัจฉริยะเป็นเมืองที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยและ ชาญฉลาด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการและการบริหารจัดการเมือง โดยเน้นการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจและภาคประชาชนในการพัฒนาเมือง

ส่วนปัญหาการพัฒนาบ้านธิดาการเป็นเมืองอัจฉริยะ ได้แก่

1. ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ 1) ถนนในเขตเทศบาล มีอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้ก่อสร้างให้เป็นถนนที่มีพื้นผิวที่มาตรฐาน 2) ไฟฟ้าสาธารณะยังไม่เพียงพอ สำหรับจุดที่เป็นจุดเสี่ยงต่างๆ 3) การบุกรุกที่สาธารณะ การขยายตัวของชุมชนไม่ได้รับการวางผังเมือง 4) แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตรขาดระบบบริหารจัดการน้ำที่ดี เนื่องจากในฤดูแล้งจะประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำ เป็นต้น

2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เกษตร และการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) ขาดอาชีพเสริมนอกฤดูกาลการทำเกษตร ทำให้ขาดโอกาสที่จะพัฒนาและสร้างรายได้ให้กับครัวเรือนหรือชุมชน 2) ขาดการรวมกลุ่มเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งกลุ่มนับว่าเป็นพลังสำคัญในระบบเศรษฐกิจของชุมชน 3) การขาดความสนใจ จริ่งใจ จริ่งจิงของประชาชนในพื้นที่เอง ในการเอาใจใส่หรือสนใจกับโครงการช่วยเหลือของภาครัฐ ทำให้โครงการที่รัฐส่งเสริมไม่ประสบความสำเร็จ และ 4) การขาดเงินทุนประกอบอาชีพ ประชาชนส่วนใหญ่ยังอยู่ในฐานะที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการลงทุน

3. ปัญหาด้านสังคม และคุณภาพชีวิต ประกอบได้ 1) ประชาชนยังขาดกระบวนการเรียนรู้ด้านการเมืองการปกครอง ทำให้กระบวนการตรวจสอบทางการเมืองยังอ่อนแอ 2) ปัญหายังขาดความสนใจ ในด้านการมีส่วนร่วม ด้านการเมืองการปกครอง และการบริหารหรือพัฒนาท้องถิ่นทำให้การดำเนินการเป็นเพียงนโยบายไม่สามารถปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จได้ และ 3) ประชาชนไม่เข้าใจระบบบริหารงานของภาครัฐ ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการติดต่อประสานงานอยู่บ่อยครั้ง

สอดคล้องกับการศึกษาของ เทิดทูน ศรีเชียงสา และศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวุธ (2563) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของคนจังหวัดขอนแก่นต่อการเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า การรับรู้ของชาวขอนแก่นต่อการเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่าการสร้างความตระหนักรู้ การพัฒนาด้านวัตถุควบคู่กับการพัฒนาด้านวัฒนธรรม และการเปิดโอกาสให้ประชาชนพลเมืองได้มีส่วนร่วมผ่านเวทีสาธารณะ สอดคล้องกับการศึกษาของ มานพ ชาชีโย (2560) ได้ทำการศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ต พบว่า ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้บริหารในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ ภาระงานที่มาก หลักระบวนทัศน์การพัฒนาไม่ตรงกับความต้องการ กฎระเบียบบางประการทางราชการที่ไม่เอื้อในการพัฒนา และ

โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศของหน่วยงานไม่มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับการศึกษาของ เทิดทูน ศรีเชียงสา และศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวุธ ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของคนจังหวัดขอนแก่นต่อการเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า กลุ่มนักธุรกิจ/ผู้ประกอบการรับรู้ต่อการเป็นเมืองอัจฉริยะ ส่วนใหญ่รับรู้ด้านโครงสร้าง โดยเฉพาะด้านการคมนาคมขนส่ง ส่วนแนวทางในการสร้างความตระหนักรู้ความรู้และความเข้าใจต่อนโยบายของรัฐสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ได้แก่ การสร้างความตระหนักรู้ การพัฒนาด้านวัตถุควบคู่กับการพัฒนา ด้านวัฒนธรรม และการเปิดโอกาสให้ประชาชนพลเมืองได้มีส่วนร่วมผ่านเวทีสาธารณะ สอดคล้องกับการศึกษาของ มานพ ชาชีโน (2560) ได้ศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ต พบว่า 1) สมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้บริหารในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต 2) ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้บริหารในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต สอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, (2564) ได้กล่าวว่า ด้วยความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การสร้างสรรค์ และการพัฒนานวัตกรรมในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อตอบสนองต่อการดำรงชีวิตของประชาชนให้มีความทันสมัย สะดวกสบาย และสามารถพัฒนาต่อยอดในทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทั้งนี้ในส่วนของประเทศไทยได้ให้การสนับสนุน และให้ความสำคัญเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาความเป็นเมืองอัจฉริยะมาโดยลำดับ

อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนากิจการเป็นเมืองอัจฉริยะ ผู้วิจัยสรุปประเด็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนากิจการเป็นเมืองอัจฉริยะ ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสีย การเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินงานของนโยบายเมืองอัจฉริยะ และการกำหนดช่วงเวลาหรือกิจกรรมในการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย โดยผู้มีส่วนได้เสียสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบาย และติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการดำเนินนโยบายและสามารถเสนอความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะผ่านการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นและการประชุมกลุ่มย่อยในพื้นที่ได้

2. การเปลี่ยนแปลงสู่ความเป็นเมืองอัจฉริยะ เป็นรูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลหรือข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสารในการเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของบริการชุมชน โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนากับคนเป็นอันดับแรกจากการสร้างองค์ความรู้ สร้างความรู้ ความเข้าใจ ปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการพัฒนา และเพื่อให้คนที่เป็นชาวเมืองนั้นๆ ได้ร่วมพัฒนาวิถีชีวิตของตนไปพร้อมกับการบริหารในรูปแบบประชารัฐด้วย เพื่อรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ

3. การดำเนินงานพัฒนาเมืองอัจฉริยะประสบความสำเร็จ สรุปได้ดังนี้ 1) ทุกหน่วยงานควรทำความเข้าใจกับประชาชน ให้ประชาชนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเพราะการดำเนินงานใดให้สำเร็จผล ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน 2) ควรมีการกำหนดกฎระเบียบ เพื่อให้ประชาชนมีระเบียบวินัยในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกัน และเห็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากขึ้น 3) การพัฒนาจำเป็นต้องมีความร่วมมือกันทุกส่วน โดยที่จะต้องไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ต้องช่วยกันให้จังหวัดอื่นๆ พัฒนาด้วย เพื่อให้ได้ผลประโยชน์ร่วมกันกระจายรายได้ และนอกจากจะพัฒนาเมืองแล้วจะต้องพัฒนาจิตใจของคนด้วย และ 4) ภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเมือง และอยากให้มีการกระจายความเป็นเมืองอัจฉริยะให้ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดลำพูน

ในการพัฒนาเมืองอัจฉริยะนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การสร้างองค์ความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชน แนวทางที่กำลังทำอยู่คืออะไร เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ทิศทางที่กำลังดำเนินไปนั้นถูกต้อง และปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ ในการที่จะนำพาและก้าวสู่ความเป็นเมืองที่มีความพร้อม

รอบด้านนั้น เพื่อให้สอดคล้องและนำไปสู่ความยั่งยืนในการพัฒนาเมือง การกำหนดทิศทางการพัฒนาเมืองในอนาคต จึงควรให้ความสำคัญที่จะขับเคลื่อนพัฒนาเมืองด้วยความรวดเร็ว สะดวก สมาร์ท คุ่มค่า และยั่งยืน สอดคล้องกับการศึกษาของ สถาบันพระปกเกล้า (2564) พบว่า 1) เป็นแนวการบริหารจัดการที่ครอบคลุมในทุกมิติและขั้นตอนของการบริหารจัดการเมืองตั้งแต่ขั้นตอนของการกำหนดจุดมุ่งหมายของการพัฒนาเมือง การวางแผนยุทธศาสตร์ การวางแผนการดำเนินงานเพื่อบรรลุยุทธศาสตร์ การออกแบบระบบเทคโนโลยีเพื่อการบริหารจัดการและดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบดังกล่าว การซ่อมบำรุงและปรับปรุงระบบ การพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีศักยภาพสอดคล้องกับระบบไปจนถึงการวัดและประเมินผล 2) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต และเพิ่มประสิทธิภาพ (Efficiency) ของการให้บริการ หรือปฏิบัติงานของเมือง จะสังเกตได้ว่า คำอธิบายในส่วนนี้จะให้ความสำคัญทั้งในมิติด้านประสิทธิภาพ (Efficiency) ได้แก่ ประเด็นด้านต้นทุนปฏิบัติงาน (Operation Cost) เป็นต้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ สนธยา ละออณวล และสมเดช มุงเมือง (2566) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีหลายวิธี จะต้องเลือกสู่ระบบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อพัฒนาให้มีความสามารถเพิ่มขึ้นและสนับสนุนให้ผู้มีความรู้ความสามารถสูงได้ก้าวหน้าและคำนึงถึงความมั่นคงและความก้าวหน้าของมนุษย์กับความก้าวหน้าของประเทศ และการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีการบริหารจัดการยุคใหม่ นำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาและแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่อไป

อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาบ้านธิดสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

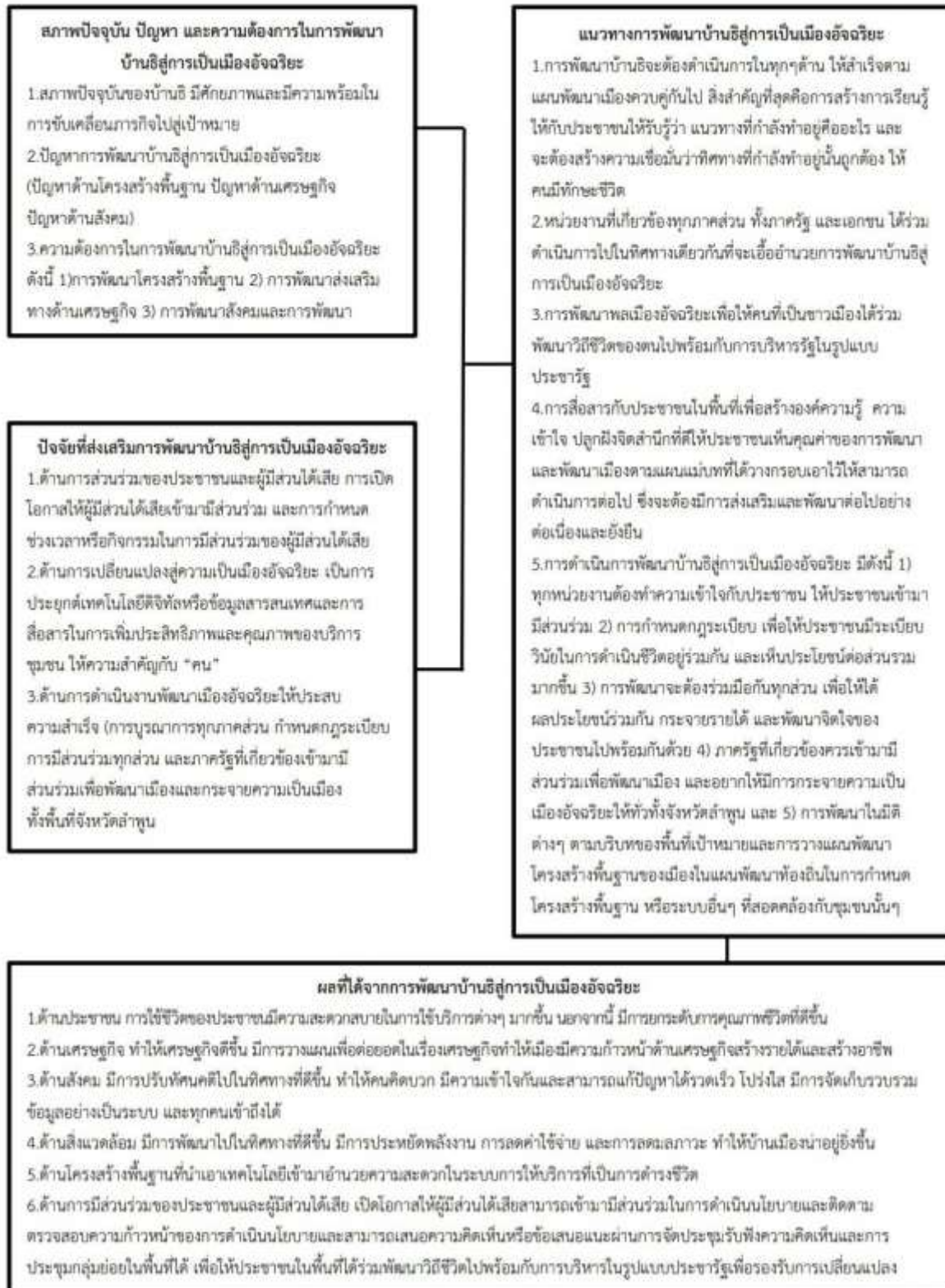
1. การพัฒนาบ้านธิดจะต้องดำเนินการในทุกด้านๆ ให้สำเร็จตามแผนพัฒนาเมืองควบคู่กันไป แต่สิ่งสำคัญที่สุด คือการสร้างการเรียนรู้ให้กับประชาชนให้รับรู้ ว่า แนวทางที่กำลังทำอยู่คืออะไร เพราะประชาชนมักจะตั้งคำถามว่า ทำไปทำไม ทำไปเพื่ออะไร ทำแล้วจะเกิดผลอย่างไร และจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่าทิศทางที่กำลังทำอยู่นั้นถูกต้อง รวมทั้งยังต้องพัฒนาเรื่องระบบการศึกษา ให้คนรุ่นใหม่รู้จักคิดเป็น มีทักษะชีวิต โดยการกำหนดลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งเนื้อหาสำคัญที่จะต้องสร้างการรับรู้คือ ขณะนี้หลายภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชน ได้ร่วมดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันที่จะเอื้อต่อการพัฒนาเมืองอย่างสร้างสรรค์ ดังนั้น สิ่งที่ต้องทำการพัฒนาอันแรกคือคนหรือประชาชนในเมืองๆ นั้น เพื่อให้คนที่เป็นชาวเมืองได้ร่วมพัฒนารวิถีชีวิตของตนไปพร้อมกับการบริหารรัฐในรูปแบบประชาธิปไตย เพื่อรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การพัฒนาบ้านธิดสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะต้องเริ่มพัฒนาประชาชนเป็นอันดับแรก จากการสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจ ปลุกฝังจิตสำนึกที่ดีให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการพัฒนา และการพัฒนาเมืองตามแผนแม่บทที่ได้วางกรอบเอาไว้ให้สามารถดำเนินต่อไป ซึ่งจะต้องมีการส่งเสริมและพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง

2. การดำเนินการพัฒนาบ้านธิดสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ มีดังนี้ 1) ทุกหน่วยงานต้องทำความเข้าใจกับประชาชน ให้ประชาชนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเพราะการดำเนินงานใดให้สำเร็จผล มีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน 2) การกำหนดกฎระเบียบ เพื่อให้ประชาชนมีระเบียบวินัยในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกัน และเห็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากขึ้น 3) การพัฒนาจะต้องร่วมมือกันทุกส่วน จะต้องไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ต้องขยับให้จังหวัดอื่นๆ พัฒนาด้วย เพื่อให้ได้ผลประโยชน์ร่วมกันกระจายรายได้ และนอกจากจะพัฒนาเมืองแล้วจะต้องพัฒนาจิตใจของคนด้วย และ 4) ภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเมือง และอยากให้มีการกระจายความเป็นเมืองอัจฉริยะให้ทั่วทั้งจังหวัดลำพูน สอดคล้องกับการศึกษาของ เทิดทูน ศรีเชียงสา และศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวิสุต (2563) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของคนจังหวัดขอนแก่นต่อการเป็นเมืองอัจฉริยะ พบว่า ความเข้าใจในระบบการเรียนรู้ การใช้ชีวิตและการทำงานว่าเป็นเรื่องเข้าใจได้ง่าย ส่วนด้านสังคม ประชาชนส่วนใหญ่รับรู้ว่าการสร้างความตระหนักรู้ต่อนโยบายของรัฐบาลสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ ได้แก่ การสร้างความตระหนักรู้ การพัฒนาด้านวัตถุ

ควบคู่กับการพัฒนาด้านวัฒนธรรม และการเปิดโอกาสให้ประชาชนพลเมืองได้มีส่วนร่วมผ่านเวทีสาธารณะ สอดคล้องกับการศึกษาของ นิธิธร มีทรัพย์นิคม (2562) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยกำหนดนโยบายการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของรัฐบาลญี่ปุ่น ได้นำเสนอปัจจัยสำหรับกำหนดนโยบายการพัฒนาเมืองอัจฉริยะพบว่า บริบทแวดล้อมและปัจจัยภายในประเทศและภายนอกประเทศ การเชื่อมโยงข้อมูลข้ามระบบในเมืองอัจฉริยะ และทุกภาคส่วนจะต้องมาหารือและร่วมกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ กตัญญู กลัปสุวรรณ์ (2561) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารเมืองอัจฉริยะแบบเสมือนจริงร่วมกับความมั่นคงปลอดภัยแห่งชาติแบบครบวงจรเพื่อนำประเทศก้าวสู่ไทยแลนด์ 4.0 พบว่า การเชื่อมโยงทุกระบบเข้าหากัน โดยใช้เทคโนโลยี ทำให้ทุกภาคส่วนเกิดบูรณาการด้านข้อมูลและ ด้านต่างๆ อย่างครบวงจร ทำให้เมืองอัจฉริยะนั้นเพียบพร้อมไปด้วยความสะดวกสบาย ปลอดภัย สุขภาพดี การเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ถูกต้องรวดเร็ว รายได้ดี รวมถึงสิ่งแวดล้อม ถูกออกแบบและควบคุมอย่างเป็นระบบ

ในขณะเดียวกัน นโยบายสาธารณะที่รัฐกำหนดขึ้นนั้น ไม่จำเป็นต้องเกิดจากรัฐบาลเพียงอย่างเดียว แต่นโยบายสาธารณะนั้นอาจเกิดจากการผลักดันของประชาชนหรือนักวิชาการก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม การจะทำให้นโยบายสาธารณะที่กำหนดไว้เกิดขึ้นได้จริงและดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องและบรรลุผลสำเร็จต้องอาศัยการสนับสนุนโดยรัฐบาลซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ และทรัพยากรที่จะทำให้แนวทางตามนโยบายเหล่านั้นเกิดขึ้นได้ในทางปฏิบัติ นโยบายที่กำหนดขึ้นและนำไปปฏิบัติจะต้องได้รับการผลักดันนโยบายซึ่งเป็นเพียงแนวทางที่เสนอขึ้นให้ เป็นรูปธรรม จะต้องผ่านกระบวนการที่เรียกว่ากระบวนการทางนโยบายสาธารณะ ซึ่งบางครั้งอาจจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ได้ นอกจากนั้นแล้ว ตามขั้นตอนของกระบวนการทางนโยบายสาธารณะหมายถึงรวมถึงการติดตามและการประเมินผลแนวทางและการปฏิบัติที่ได้ลงมือทำไปแล้ว กระบวนการทำนโยบายสาธารณะจึงเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนในรายละเอียดแท้จริงแล้วไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ขึ้นอยู่กับสภาพปัญหาซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับบริบทเฉพาะของพื้นที่ และปัจจัยแวดล้อมทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนการสนับสนุนให้มีพื้นที่แสดงความคิดเห็น การเข้ามามีส่วนร่วมและทำที่ของผู้มีส่วนได้เสียในนโยบายและตลอดทั้งกระบวนการทางนโยบายดังกล่าวด้วย จึงไม่ยากที่นโยบายสาธารณะและกระบวนการนโยบายสาธารณะจะมีความยั่งยืน ที่สำคัญคือ การมีส่วนร่วมในกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน มีประโยชน์หลายประการคือ 1) เพิ่มคุณภาพการตัดสินใจ ช่วยให้เกิดการพิจารณาทางเลือกใหม่ในการตัดสินใจให้รอบคอบขึ้น 2) การลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา เมื่อการตัดสินใจนั้นได้รับการยอมรับจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่าง การนำนโยบายหรือโครงการไปปฏิบัติ 3) การสร้างฉันทามติ ลดความขัดแย้งทางการเมืองและเกิดความชอบธรรมในการตัดสินใจของรัฐ 4) การเพิ่มความง่ายในการนำนโยบายหรือโครงการไปปฏิบัติ สร้างให้ประชาชนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของและมีความกระตือรือร้นในการช่วยให้เกิดผลในทางปฏิบัติ 5) การมีส่วนร่วมตั้งแต่เริ่มนโยบายหรือโครงการ สามารถลดการเผชิญหน้าและความขัดแย้งที่ รุนแรงได้ และ 6) ช่วยทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีความใกล้ชิดกับประชาชนและรู้สึกได้ถึงความรู้สึกหรือความกังวลของประชาชนและเกิดความตระหนักในการตอบสนองต่อความห่วงกังวลของประชาชนโดยมีเทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ ซึ่งการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนอาจใช้วิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เช่น การสำรวจความคิดเห็นการประชุมปรึกษาหารือ เป็นต้น

องค์ความรู้ใหม่

ภาพที่ 1 แสดงองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ควรกำหนดนโยบายและมาตรการในการนำนโยบายมาปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ชัดเจน และควรเป็นการปฏิบัติบนพื้นฐานข้อมูลที่แท้จริง ตลอดจนควรมีหน่วยงานรับผิดชอบ และประสานนโยบายให้เป็นเอกภาพระหว่างหน่วยงานนโยบายและหน่วยงานปฏิบัติ
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรศึกษาความเป็นไปได้ของนโยบาย และมีการเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐาน การปรับโครงสร้างการบริหารให้สอดคล้องและมีความยืดหยุ่น ตลอดจนส่งเสริมการกระจายอำนาจในการบริหารจัดการให้มีความคล่องตัว ลดความซ้ำซ้อนและความล่าช้าของกระบวนการปฏิบัติงานของระบบราชการ และควรมีนโยบายการบริหารบุคลากรอย่างสร้างสรรค์ ปรับแนวทางการปฏิบัติงานได้สะดวก และรวดเร็วสอดคล้องกับภารกิจ
3. ควรมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วน ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เปิดโอกาส และส่งเสริมการมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนการปฏิบัติ โดยสามารถบูรณาการทำงานในการขับเคลื่อนนโยบายให้บรรลุเป้าหมายและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพื้นที่และประชาชนส่วนรวมให้มากที่สุด
4. ควรมีนโยบายที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้หรือการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้หลากหลายวิธีตามความเหมาะสม เลือกประยุกต์ใช้เครื่องมือให้เหมาะสมตามบริบทในแต่ละพื้นที่
5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ควรศึกษาแนวคิดเมืองอัจฉริยะ หรือ Smart City เพื่อนำไปปฏิบัติให้บรรลุผล นอกจากนี้ ควรกำหนดนโยบายและการสื่อสารนโยบายเพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจถูกต้องตรงกัน สามารถปรับการดำเนินการได้ตามบริบทและข้อมูลพื้นฐานที่เป็นจริง ตลอดจนกำหนดแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจนด้วยวิธีการและช่องทางที่หลากหลาย
6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีเพื่อความคล่องตัวและมีการเชื่อมโยงโครงข่ายผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบเชื่อมต่อ big data จากระบบต่างๆ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป มีดังนี้

1. ควรมีการกำหนดนโยบายและแผนเกี่ยวกับการพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะในพื้นที่อำเภอบ้านฉาง จังหวัดลำพูน ในแผนระยะยาวในระดับท้องถิ่น เพื่อให้นโยบายสามารถขับเคลื่อนไปได้ ทั้งนี้การกำหนดนโยบายและแผนการพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะซึ่งควรมีการจัดสรรงบประมาณ บุคลากรที่มีทักษะและศักยภาพเกี่ยวกับดิจิทัลให้เหมาะสมเพียงพอ และสอดคล้องกับภารกิจในการดำเนินการตามทิศทางนโยบายให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ความไม่แน่นอนทางการเมืองอาจส่งผลกระทบต่อความไม่ต่อเนื่องในการขับเคลื่อนนโยบาย
2. ควรมีการปรับโครงสร้างการบริหารให้มีความยืดหยุ่นและส่งเสริมการกระจายอำนาจการบริหาร และการดำเนินการให้มีความคล่องตัว เนื่องจากโครงสร้างบริหารของระบบราชการเป็นการบริหารจากบนลงล่าง และมีโครงสร้างที่มีขนาดใหญ่ ขาดความคล่องตัวในด้านการบริหาร นอกจากนี้ ควรมีการปรับแนวทางการปฏิบัติและการเตรียมความพร้อมของชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการรับรู้และเข้าใจทิศทางของนโยบายและแผนการชี้แจงและประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนมีความรู้ความเข้าใจในนโยบาย จะส่งผลให้มีการสนับสนุนและมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบาย
3. ควรมีการศึกษาระบบสารสนเทศในการสื่อสารและการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสอดคล้องกับการเป็นเมืองอัจฉริยะ ซึ่งจะช่วยให้หน่วยงานสามารถเชื่อมโยงถึงกันเป็นเครือข่าย และเป็นการรองรับระบบงานและบริการทางอิเล็กทรอนิกส์ที่สนับสนุนให้หน่วยงานภาครัฐเกิดการบูรณาการข้อมูล และการทำงานได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น สะดวกรวดเร็วและมีความมั่นคงปลอดภัย การพัฒนาระบบการ

ยื่นขอเอกสารออนไลน์ นอกจากนี้ ควรมีการศึกษาความพร้อมของชุมชน ประชาชน ต่อการนำนโยบายการเป็นเมืองอัจฉริยะ ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการนำแผนงาน โครงการ เกี่ยวกับการเป็นเมืองอัจฉริยะไปปฏิบัติ

References

- Arya Preechametta. (2018). Smart cities and housing affordability. Retrieved August 26, 2022, from <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail>
- Charuwan Prawanne. (2020). The transformation process toward becoming a smart city: A case study of Khon Kaen Municipality. *Local Administration Journal*, 13(3), 267–284.
- Deachborvornlak, V., & Mungmaung, S. (2023). Management of plastic scraps to be transformed into new materials of the Royal Thai Customs Department under the national strategic framework for 20 years. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 8(4), 80–92.
- Lamtiang, N., & Suksom, S. (2023). New public management paradigm in the Office of Probation in three southern border provinces. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 8(4), 42–51.
- Manop Chachiyo. (2017). Strategic development of ICT competency for local administrative organization executives in Phuket Province (Doctoral dissertation, Phuket Rajabhat University).
- Ministry of Digital Economy and Society. (2017). Smart city promotion. Retrieved August 26, 2022, from <https://www.depa.or.th/th/smart-city-plan/smart-city-office>
- Suriyanon Polsim. (2018). Enhancing transparency in the public sector: A case study from Japan. *Khon Kaen University Journal of Local Administration*, 11(3), 106–126.
- Terdtoon Srichiangsa, & Supawattanakorn Wongthanawas. (2020). Khon Kaen residents' perception towards becoming a smart city. *Local Administration Journal*, 13(2), 153–170.
- Worasak Kanoknukulchai. (2019, July 11–14). Smart city: Opportunities and challenges for engineers. *Prachachart Thurakit Newspaper*, p. 17.

